

Vesteristen Viesti

Sinnikkyys * Toimeliaisuus * Elämänhalu

N:o 19

Toimitusneuvosto:
Timo Vesterinen (pj.) Mikko Vesterinen
Rauni Vesterinen Risto Vesterinen

Vesteristen sukuseura ry:n jäsenjulkaisu
www.vesterinen.net

Kustantaja: Vesteristen sukuseura ry
Myllypöntötie 7 C II
00920 Helsinki

Painatuspäivä
1.12.2010

Sukutapaaminen Helsingissä 19. – 20.6.2010

Ohjelmassa oli lauantaina merellinen saaristoristeily Helsingin edustalla, sunnuntaina juhlittiin historiallisessa Kaisaniemen miljöössä.

Lauantai 19.6.2010 Ilmojen herrat eivät olleet aivan suosiosuoralla päällä, kun sukuseuran jäsenet kokoontuivat Kauppatorin Kolera-altaalle lauantai-iltapäivänä. Dramaattiset tummat pilvet peittivät taivaan ja tuuli puhalteli navakasti. Mutta ei hätää, IHA-Linesin m/s Merisaraste oli avomerikelpoinen risteilyalus ja kun sukelsimme kajuuttaan, ei huonoa säätä enää tarvinnut murehtia. Saimme nauttia täysin siemauksin sukulaisten iloisesta seurasta ja merimiesten juhlamenyystä. Hanuristi Seija Vesterinen viihdytti meitä alkumatkan ja loppupuolella hanurinsoitosta piti huolen Pekka Valkjärvi.

Tunnelma oli lämmin ja välitön. Kaikkiaan mukana risteilyllä oli 40 henkilöä. Tällä kertaa vieraita oli tosi kaukaa, USAsta paikalle oli saapunut Joyce Gardner poikansa David Bellvillen ja perhetuttavansa Ray Cornilsin kanssa ja Kanadasta Judy Parker and Pauline Wilson.

Pienempi joukko risteilijöitä jatkoi vielä iltaa Kluuvikadun Belgessä. Siellä oli aikaa miettiä menneitä ja suunnitella sukuseuran toimintaa tuleville vuosille. Uusia ajatuksia saatiin roppakaupalla.

Sunnuntai 20.6.2010

Kasvipuutarha

Sunnuntai näytti vaihteeksi Helsingin parhaimmillaan, aurinko paisteli pilvettömältä taivaalta. Päivä alkoi kello 10 kahdella rintamalla, jumalanpalveluksella täydessä Tuomiokirkossa samaan aikaan 70 vuotta juhlivan Karjalan liiton laulujuhlisiin osallistujien kanssa tai kierroksella Kaisaniemen kasvitieteellisen puutarhan kasvihuoneissa.

Huoneissa kasvaa yli 800 lajia eri maanosista ja ilmastovyöhykkeiltä. Ensimmäinen kasvihuone Kaisaniemeen valmistui jo 1832, mutta nykyisin paikalla olevista vanhin, takorautainen lasikattoinen palmuhuone vuonna 1889. Jatkosodan aikana alueelle putosi pommeja, mitkä särkivät lasit, jolloin lähes kaikki kasvit kuolivat pakkaseen.

Eri kasvihuoneissa näimme sekä harvinaisia, uhanalaisia, hyödyllisiä että myrkyllisiä kasveja.

Yksi harvinaisista kasveista oli australianwollemia, puu, joka on esiintynyt runsaslukuisena liitukaudella, 65 miljoonaa vuotta sitten. Puu löytyi sattumalta vuonna 1994 Wollemian kansallispuistosta 150 km päästä Sydneystä. Siellä puita on alle sata yksilöä, kaikki saman puun klooneja. Turvataksena lajin säilymistä Australia lahjoitti taimia ympäri maailmaa, Helsingin kasvitieteellinen puutarha sai omansa vuonna 2007. Toisen vaikuttava kasvi oli parananjättiilmu, jonka lehti

oli yli metrin halkaisijaltaan. Jättiilmun siemenet olivat muuten syressin ohella niitä ainoita lajeja, jotka selvisivät pommitusten aiheuttamista tuhoista.

Sukulounas ja -juhla

Kasvihuonekierroksen jälkeen suuntasimme viereiseen Ravintola Kaisaniemeen. Ravintola on rakennettu 1839 ja sillä on värikäs menneisyys. Siellä ovat istuneet iltaa niin Eino Leino, sotamarsalkka Mannerheim, J. L. Runeberg, Z. Topelius kuin Jean Sibelius. Nykyisessä Marskin kabinetissa on yhä ovi, jonka kautta Mannerheim pääsi sala kulkemaan ravintolaan.

Sunnuntailounaamme alkoi kuitenkin ihan juhlasalin puolella puolen päivän aikaan. Paikalla oli reilut 60 osallistujaa.

Lounaan jälkeen seurasi sukujuhla. Tervehdyslaulus lausui puheenjohtaja Marketta Valkjärvi.

Ohjelman aluksi 15-vuotias Kyösti Vesterinen soitti pianolla Erkki Melartinin Pääskysen ja Friedrich Kuhlaun Allegro burlescon.

Siitä jatkoi Annamari Valkjärvi sytyttämällä muistokynttilän ja samalla Timo Vesterinen säestäjänään 9-vuotias tyttärensä Emmi esittivät jo sukujuhlissamme perinteeksi tulleen Laurin iltavirren edellisen sukukokouksen jälkeen sukumme poisnuikkuneiden muistolle.

Oli juhlapuheen vuoro, puhujana Helje Horila. Hän kertoi äitinsä Kaijan tarinan – tarinan, joka perustui kirjeenvaihtoon usean vuosikymmenen ajalta. Ensimmäiset kirjeet kertoivat Kaijan syntymästä ja lapsuudesta, sitten oli vuo-

rossa Kaijan nuoruusaika ja tulevan aviomiehen kohtaaminen. Kolmannessa osassa vietetään nuoren perheen elämää. Hieno ajan kuvausta. (Viime vuoden lehdesämme on laajempi juttu kirjeiden perusteella tehdystä kirjasta).

Kunnianosoituksena kaukaisille vieraillemme USAsta ja Kanadasta ojensimme Judy Gardnerille, Judy Parkerille ja Pauline Wilsonille sukuseuran hopeiset pinssit.

Sitten oli taas musiikkiesityksen vuoro: Emmi lauloi itseään pianolla säestäen Anna Puun kappaleen C'est La Vie. Timo jatkoi kitaran kanssa Tapio Rautavaaran tunnetuksi tekemät laulut Kukkakaupan ulkopuolella ja Rööperin Reiska.

Sen jälkeen Kyösti Vesterinen soitti trumpetilla Antonio Vivaldin Allegron.

On hienoa, että suvussa kasvaa uusia nuoria muusikoita. Sukuseura toivottaa hyvää jatkoa musiikin pariin teille, Emma ja Kyösti!

Menneen kevään viisitunnelmiin juhlayleisön johdatteli hauska Pekka Valkjärvi hanureineen esittämällä oman sovituksensa Kuunkuiskaajien Työlki elää -kappaleesta

Vuoden 2010 sukujuhla päätettiin laulamalla yhdessä Uusmaalaisen maakuntalaulu. Emmi säesti laulua pi-

nolla isänsä Timon toimiessa esilaulajana. Hieno päätös juhalle.

Sukukokous

Virallisen sukukokouksen avasi sukuseuran puheenjohtaja Marketta Valkjärvi. Kokouksen puheenjohtajaksi kutsuttiin seuramme kunnia-puheenjohtaja Seppo Vesterinen ja sihteeriksi Justiina Westerinen.

Kokouksessa käsiteltiin sukuseuran sääntömääräiset asiat. Kokous hyväksyi myös sukuseuran sääntömuutosesityksen, että tulevaisuudessa sääntömääräinen sukukokous

on pidettävä kyseisen vuoden heinäkuun loppuun mennessä (aikaisemmin se piti pitää kesäkuun loppuun mennessä). Kokousten väli on edelleen kolme vuotta.

Sukuseura kiittää kaikkia viikonloppu tapahtumiin osallistuneita. Tervetuloa runsaslukuisesti mukaan väli vuosina järjestettävillä retkellä ja matkoille, sekä tavataan jälleen juhlan- ja kokouksen merkeissä vuonna 2013. Pidetään yhtä!

Mikko Vesterinen

JOKO SINULLA ON ?

Sukuseuran uusi sukukirja ”W/Vesterisiä 1500-2003” ilmestyi vuonna 2007.

Tässä kirjassa on omina kohtinaan tiedot noin 7200 W/Vesterisestä eli noin 1000 henkilöä enemmän kuin edellisessä sukukirjassa. Kirjassa on mainittu henkilöiden kuolinsyyt ja myös alaikäisinä kuolleet lapset.

Kirjassa on esitetty Karjalan sukuhaara ja Savon sukuhaara omina kokonaisuuksinaan vuoteen 1944 saakka ja siitä eteenpäin kaikki yhdessä.

Mukaan on otettu myös pieniä kirjallisuudesta löytyneitä tietoja ja kuvia elävöittämään varhaisempaa historiaa.

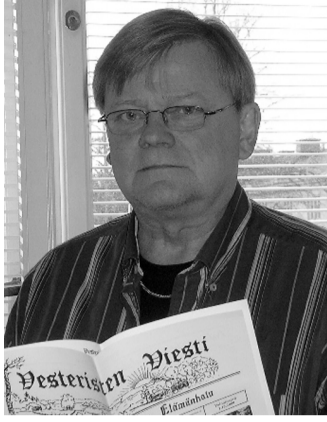
Kirjan lopussa on valokuvaliite.

Kirjassa on mm. aiemmin puuttuneita Etelä-Savon sukuhaaran sekä Inkerin tietoja. Edellisten sukukirjojen virheitä ja puutteita on tässä kirjassa korjattu.

Tätä mainiosti myös lahjaksi sopivaa kirjaa voi tilata Jorma K. Vesteriseltä hintaan 30 € ja postikulut (yhteystieto tämän lehden takasivulla)

Puheenjohtajan palsta

Timo Vesterinen

Vuosi 2010 on päättymistään vaille valmis. Vesteristen sukuseuran sääntömääräinen kokous ja sukujuhla on vietetty saaristolaisristeilyllä höystetynä. Lauantaina risteiltiin ja sunnuntaina samaan aikaan kun osa osallistujista istui kirkon penkissä, osa tutustui Kasvitieteellisen puutarhan ihmeisiin. Viehättävä Ravintola Kaisaniemi oli hallussamme iltapäivän ajan. Mikko Vesterisen raportin viikonloppustamme olette varmaan etu-

sivultamme jo lukeneetkin. Haluan sukuseuran puolesta esittää suuren kiitokseni teille kaikille, niin esiintyjille kuin muillekin tilaisuuksiimme osallistuneille. Toivottavasti tapahtumaviikonloppumme tallentui hyvien muistojenne joukkoon.

Kokouksessamme valittuun sukuseuran puolesta esittää suuren kiitokseni teille kaikille, niin esiintyjille kuin muillekin tilaisuuksiimme osallistuneille. Toivottavasti tapahtumaviikonloppumme tallentui hyvien muistojenne joukkoon.

Kokouksessamme valittuun sukuseuran puolesta esittää suuren kiitokseni teille kaikille, niin esiintyjille kuin muillekin tilaisuuksiimme osallistuneille. Toivottavasti tapahtumaviikonloppumme tallentui hyvien muistojenne joukkoon.

Rautalampi täyttää ensi vuonna 450-vuotta. Paikkakunta on Vesterisille ja Vesteristen historialle merkittävä, joten sukuseurasto on päättänyt osallistua kunnan juhlintaan järjestämällä sinne sukutapaamisen, josta tiedotamme enemmän kevään jäsenkirjeessämme.

Tähtäämme näillä näkymin elokuun toisena viikonloppuna juhlivassa kunnassa järjestettävälle Amerikka-päiville, jolloin julkistetaan Justiina Vesterisen ja Mikko Vesterisen yhdessä toimittama siirtolaisjulkaisu Vesteristen Amerikkaan muutosta.

Kirjasesta tulee uusi teos seuramme julkaisutoimintaan.

Toivotan teille hyviä lukuhetkiä lehtemme parissa, tavaataan!

VESTERISET RAUTALAMMIN ASUTTAJINA

Vuonna 2011 Rautalammilla vietetään 450-vuotijuhlia. Aikaa on ruvettu laskemaan vuodesta 1561, jolloin perustettiin Rautalammille suurpitäjä ja seurakunta. Ruotsin kuningas Eerik XIV nimitti Rautalammille seurakunnan ensimmäisen kirkkoherran 17.5.1561. Vesterisiä on asunut Rautalammilla yhtä kauan kuin Rautalampi on ollut olemassa. Kantaisä Olli Vesterisen nimi esiintyy ensimmäisen kerran Rautalammille veroluettelossa vuonna 1564, mutta hän oli muuttanut Kerkonjoensuuhun jo edellisellä vuosikymmenellä. Ollin aikaisempaa asuinpaikkaa ei varmuudella tiedetä, mutta todennäköisimmin hän saapui Etelä-Savosta, jossa jo vuoden 1541 maakirjan mukaan oli asunut Vesterisiä Juvalla, Rantasalmella ja Säämingissä.

Rautalammille Vesteriset olivat usean sadan vuoden ajan korvenraivaajia ja kaskenpolttajia. Korpiruis saattoi antaa havumetsiin tehdyissä kaskissa halluvuosia lukuun ottamatta jopa paremman sadon kuin peltoon kylvetty.

Vesteristen sukukirjan mukaan vanhoista asiakirjoista

löytyy tiedot ainakin 60:stä ennen vuotta 1695 Rautalammilla syntyneestä Vesterisestä. Virallista kirkon pitämää syntyneiden luetteloa ruvettiin Rautalammilla pitämään vuodesta 1695 alkaen. Sen mukaan 1700-luvun loppuun mennessä Rautalammilla oli syntynyt n. 12 400 lasta, joista 355 lapsen isä tai äiti oli sukunimeltään Vesterinen. Kerkonjoensuuhun noussutta muutaman talon kylää ruvettiin viimeistään 1690-luvulla kutsumaan Vesteriläksi. Rautalammilla Vesterisiä asui kanta-paikan, Kerkonjoensuun, lisäksi ensimmäisen rippikirjan 1704-13 mukaan mm. Sonkarissa, Nilakan Lujastenhiedasassa, Huosassa ja Särkisalossa. 1660-luvun lopulla Vesterisiä oli siirtynyt Rautalammille Kerkonjoensuusta myös Piek-sämälle.

Vesteriset olivat tavallista talonpoikaisväestöä, jotka pyrkivät saamaan elannon viljelyksistään, maksamaan veronsa ajallaan ja käymään kirkossa säädetyt kerrat. Mitään suurempia rettelöitä virkavallan kanssa ei käyty. Tämanhetkisten tietojen mukaan Vesterisiä ei lähtenyt Ruotsin Värlantiin metsäsuomalai-

siksi 1600-luvulla, vaan kotoiseutu Rautalammilla veti pitemmän korren.

Suuret nälkävuodet 1690-luvun lopulla veivät Rautalammille Vesterisistäkin useamman hengen, samoin viimeiset nälkävuodet 1860-luvulla. Sota-aikojen rauhattomuus huipentui 1714-21 ison vihan aikana, jolloin venäläiset miehittivät Suomen. Rautalammillekin tuli vihollisia ja vuonna 1714 he tuhosivat täysin Kerkonjoensuun Vesterilän, jonka isäntänä oli tuolloin Lauri Vesterinen. Häneltä kuoli hyökkäyksessä kaksi lasta.

1800-luvun loppupuolelle tultaessa metsät olivat pitkälti loppuun kasketut. Perimysjärjestelmän mukaan tilan sai vanhin poika ja muut lapset joutuivat lähtemään maailmalle. Suomi oli vielä pitkälti maatalousyhteiskunta eikä teollisuutta juuri ollut. Myös Rautalammille alkoi syntyä tilatonta väestöä, jonka elinmahdollisuudet olivat huonot. 1800-luvulla alkanut Amerikan siirtolaisuus aiheutti Rautalammillekin kiinnostusta lähteä etsimään parempia ansiomahdollisuuksia. Ainakin

KESÄTEATTERISSA IMATRALLA

Kuva: Justiina Vesterinen

Juuso viihdytti teatterivieraita väliajallakin.

Yhtenä kuuman heinäkuun loppupuolen kuumimmista päivistä lähdimme puolison kanssa autoilemaan Helsingistä Imatralle tarkoituksena tavata tuttuja, käydä kesäteatterissa katsomassa Säckijärven polkka ja yöpyä herroiksi minilomalla Imatran Valtionhotellissa. Onneksi autossa oli ilmastointi...

Imatran kesäteatteri on lähes Valtionhotellin vieressä, kaarisillan takana. Paikalla oli väkeä ihan tungokseksi asti – ainakin se iltanäytös näytti olevan loppuunmyyty. Paikat eivät olleet numeroituja, mutta yllätyksekseni löysin paikan varsin edestä ja bonuksena takana oli pylväs, joka toimi selkänäjana.

Säckijärven polkka kertoo mestariharuristi Vili Vesterisen mukailun elämäkerran. Nuorta Viliä näytteli sukuseuralle niin tuttu 16-vuotias Juuso Vesterinen ja aikuista Viliä esittivät Kultainen Harmonikka -kilpailun vuonna 2007 voittanut Sami Hopponen ja näyttelijä Sami Uotila. Hopponen soitti harmonikalla mainiosti tulkiten Vilin kappaleita ja Uotila hoiti puheroolit. Dallapé-orkesteria esitti Seitsemän Seinähullua Veljestä ja muissa rooleissa nähtiin mm. Kai Hyttinen ja Pekka Räty.

Esitteen mukaan riemukkaaksi musiikkikomediaksi luonnehditun esityksen oli ohjannut Ismo Sajakorpi.

Esitys tuntui pitkälti suunnatun kesäkansalle, joka ei normaalisti paljon teattereiden penkkejä kuluta. Siihen oli ympäty kaikki kesäteatteriesitysten kliseet: yleisöä koskevista juopotteluohjelmista ruotsalaishomojen karikatyyreihin. Eniten päälle liimatulta tuntuivat jatkosodan viihdytyskiertuetta kuvaavassa osassa Tuntemattoman sotilaan Rokan ilmestyminen näyttämölle sekä Mannerheimin ja Hitlerin kohtaaminen. Kyllä Vilin tarina olisi kestänyt sellänsä ilman ylimääräisiä koristeita. Seniltainen yleisö kyllä tuntui pääosin viihtyvän. Parasta esityksessä oli runsas musiikki, joka koostui Vilin ja Dallapén kappaleista sekä muistakin ajankuvaa luovista tunnetuista laulelmista. Myös tanssiesitysten koreografiat olivat mietittyjä.

Vesteristen Sukuseuran kuultavana ja Vili Vesterisen pojat tavanneena tuntui epämielilytävältä se, että Vili Vesterinen kuvattiin näytelmässä parantumatona juoppo ja uhkapelurina. Aivan tällainen kuva hänestä ei muodostunut FT Marko Tikan Vilitä kir-

joittaman elämäkerran perusteella, vaikkei hän kuppiin sylkenykään ja saavutti harastuksessaan biljardin peluussa mm. Suomen mestaruuden vuonna 1931.

Juuso Vesterisen esittämä nuori Vili kannatteli pitkälti koko esitystä. Juuso ei ilmeisesti tunne sanaa esiintymisjännitys – niin luontevaa ja läsnäolevaa hänen esiintymisensä oli. Juuson osana ei ollut ainoastaan soittaa haitaria, vaan hänellä oli esityksessä iso puherooli. Hän esiintyi alkuosan lisäksi myös kautta koko näytelmän Vilin omantunnon äänenä. Yhtään kotiinpäin vetämättä voi todeta, että Juuson näyttelijäntaidot ylittivät kirkaasti monen paikalla olleen ns. ammattilaisen ylinäytellyn suoritusten. Ilman näyttelijäkoulutustakin Juuso tuntui sisäistäneen kuluneen, mutta tärkeän hokeman: ”Vähemmän on enemmän”. Juuson muutama vuosi sitten julkaisemaan cd:hen verrattuna hänen harmonikansoittonsa oli myös nousut uudelle tasolle: hän tuntuu virtuoosimaisen soitottaitonsa lisäksi löytäneen myös oman tyylinsä kappaleiden tulkitaan. Puolison mielestä erityiskiitos pitää antaa siitä, että esitykseen Juuson soittimeksi oli löydetty hyvin aikakauteen sopiva Kouvolan Kravatti, jota alun perin valmistettiin 1930-luvulla ja myöhemmin joitakin vuosia uustuotantona. Väliajalla Juuso toimi katusoitajana kesäteatterin myyntipisteiden läheisyydessä ja keräsi yleisöltä huomioni mukaan sievoiset summat taskurahaa.

Imatran kesäteatteri teki kappaleella (kaikkiaan 32 esitystä) yleisöennätyksensä, n. 16 700 katsojaa. Nyt kun teatterin tunnettavuus on noussut valtakunnalliseksi, toivottavasti myös esitysten käsikirjoitukseen ja ohjauksiin paneudutaan ammattitaidolla eikä mennä sieltä matalimman aidan yli.

Justiina Vesterinen

15 Vesteristä lähti 1900-luvun alkuvuosikymmeninä valtameren taakse. Osa palasi takaisin Suomeen, osa jäi Pohjois-Amerikkaan pysyvästi. Rautalammilla Vesteriset ovat vaikuttaneet 1900- ja 2000-luvulla monissa muissakin kuin maatalouteen liittyvissä ammateissa. Mm. kunnan päättävissä elimissä toimii nykyisin Vesterisiä. Väestörekisterikeskuksen tietojen mukaan 15.6.2010 Vesterinen oli Rautalammilla 14:ksi yleisin sukunimi.

Justiina Vesterinen

HALUTESSASI LIITTYÄ VESTERISTEN SUKUSEURAAAN

OTA YHTEYS
SUKUNEUVOSTON JÄSENEEN
TAI ILMOITTAUDU OSOITTEESSA
www.vesterinen.net/jaseneksi

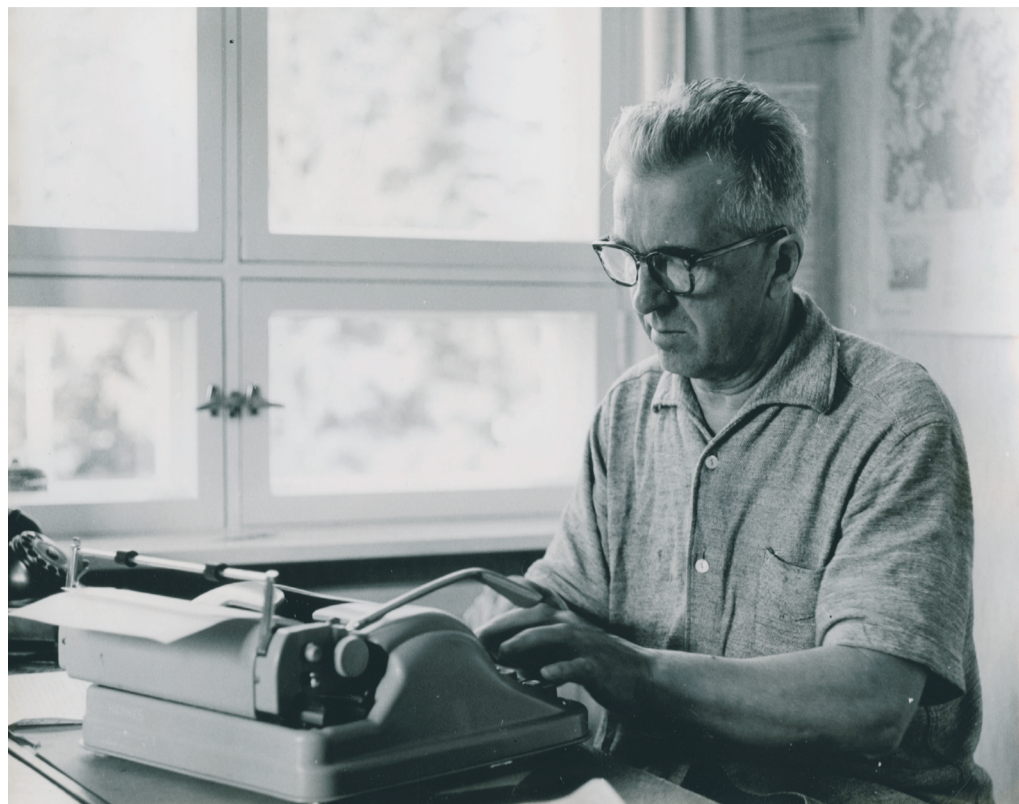
JÄSENMAKSU 12 €

TILIT:

Sukurahaston tili:
SOP 541050-215576

Sukuseuran tili:
SOP 541050-414997

Pietarin valoista Lapin kairoille

Fredrik Vesterinen syntyi pienessä Tipunan metsäkylässä, Valkeasaaren pitäjässä Inkerinmaalla 30.10.1899. Hänen isänsä oli syntynyt Pietarissa 1869 ja isoisänsä 1834 Kivennavan Raivolassa.

Rikkaan ja monivaiheisen elämänsä aikana Vesterinen ehti kokeilla taideopintoja Pariisissa, koki sotavuodet Suomessa ja eli kypsän elämänsä monipuolisena kulttuurinviljelijänä – opettajana, kirjallisuuden ystävänä ja mehiläishoidon uudistajana.

Pietarin kaupunki oli nuoren Fredrik Vesterisen kotikylän lähetyillä. Sinne vietiin kotoa muun muassa maitoa hevoskyydillä. Sähkövaloisa kylpevä suurkaupunki teki pieneen poikaan huikaisevan vaikutuksen.

Pietariin Fredrik Vesterinen joutui tutustumaan lähemmin sen Suomalaisen Yhteiskoulun oppilaana. Mieleen jäivät Nevalojen vuotuiset tapahtumat, kuten syksyiset nahkiaisten pyynnit ja keväiset nuotanvedot sekä ruoppaajien touhut. Talvipakkasilla saattoi lämmitellä nuotioiden loimussa.

Nuorta mieltä kiihotti sotatarjoitusten seuraaminen Mars-kentällä. Ja jos sattui taskussa olemaan muutama kopeekka, saattoi makean nälkäänsä ostaa koulutien varrelta sopivasti sijaitsevasta leipomosta leivoksen muruja.

Pietarista Pariisiin - haave taiteilijan urasta

Syksyllä 1916 Fredrik Vesterinen aloitti opinnot Kolppanan seminaarissa, sen 15. kurssilla.

Venäjän suuri vallankumous maaliskuussa 1917 aiheutti seminaarissa muutoksia. Osa opettajista joutui luopumaan virastaan. Uudeksi johtajaksi tuli maisteri Kaapre Tynni. Opetuskieleksi saatiin suomi ja työtökin pääsivät nyt seminaariin oppilaisiksi.

Lokakuussa 1919 enemmistö opettajista ja oppilaista siirtyi sodan jaloista Suomeen. Parisenkymmentä nuorukaista osallistui sotatoimiin kenraali Judenitshin partisaaniosasto-

na. Fredrik Vesterinen oli yksi heistä. Tarton rauhan jälkeen oli sitten heidänkin lähtemisen Suomeen.

Johtaja Tynni sai järjestetyksi niin, että seminaarin 15. kurssi saattoi Helsingissä ”Ressun” tiloissa viedä opintonsa päätökseen juhannukseen 1920 mennessä.

Seminaarin päätösjuhlissa Fredrik Vesterinen piti puheen oppilaskunnan puolesta. Siitä alkoikin hänen lukuisten puheittensa sarja milloin koulu- maailmassa, milloin mehiläiskokouksissa jne.

Mieluisin oppiaine jo kansakoulussa oli Fredrikille piirustus. Olkoonkin, että siellä työvälineinä olivat vain kivitalu ja kynä. Seminaarissa hän piirteli ahkerasti muutokuvia opettajista ja opiskelutovereista. Kun muut vastavalmistuneet opettajat hajaantuivat virkoihin ympäri Suomea, Fredrik hakeutuikin taideopintojen pariin.

Ateneumin piirustuskoulussa, sen iltalinjalla hän opiskeli kolme vuotta. Päivisin oli oleminen ansiotyössä erilaisissa tehtävissä. Ahkeruus ja luontaiset lahjat tuottivat tuloksia. Sen panivat merkille myös koulun johtaja A.Caven ja tarkastaja Emil Vikström. Palkintojakini tuli useissa taidekilpailuissa.

Eis siis ihme, että Fredrik Vesterinen lähti Pariisiin asti täydemmin taidetta opiskelemaan. Siellä hän pääsi kuuluisan ranskalaisen taiteilijan Andre Lhoten oppilaaksi.

Opiskelu sujui vähintään odotetusti, mutta markat vähenivät uhkaavasti. Niin olikin

kahden Pariisin vuoden jälkeen lähdeävä koti-Suomeen (1926) välillä ansaitsemaan.

Pariisi jää – sotavuodet

Valkjärveltä Karjalan kannakselta löytyi väliaikainen opettajanpaikka yhdeksi vuodeksi. Olisi pitänyt saada ansaituksi vielä toinen vuosi, jotta olisi taloudellisesti ollut mahdollista palata Pariisiin taideopintojen pariin.

Uutta opettajanvirkaa ei kuitenkaan löytynyt. Oli ylituotantoa opettajista ja lisäksi Kolppanan seminaarin päästötodistuksen omaavaa ei katsottu kaikkialla Suomessa täysin päteväksi.

Tässä tilanteessa Fredrik Vesterinen ei nähnyt muuta neuvoa kuin hakeutua täydennyskoulutukseen Kajaanin seminaariin. Siinä hupenivat rakkaisiin taideopintoihin aiottu vuoden niukat säästöt. Haave uudelleen pääsystä Pariisiin oli katkerin mielin haudattava.

Vuodesta 1932 talvisodan alkamiseen asti Fredrik Vesterinen toimi opettajana Kuolajärven pitäjän -nykyisen Sallan- Raatikan koululla. Siellä Lapin luonto otti miehen omakseen. Oli kalaisat järvet ja laajat selkoset karhuja hiihtää.

Täyteen elämään kuului nyt myös nuori Ilona-vaimo. Opettaja hänkin. Ajatteluun pakottava filosofinen kirjallisuus oli läheisintä luettavaa Fredrik Vesteriselle jo tuona Sallan kautenaan.

Sitten talvisota hävitti koko pitäjän. Oma koulukin pa-

loi. Fredrik, nyt 40-vuotias, ilmoittautui vapaaehtoisena sotatoimiin. Täydellisen venäjänkielensä ansiosta hän joutui monasti toimimaan tulkkinakin.

Talvisodan jälkeenkin Fredrik Vesterinen ryhtyi opettajaksi Turun saariston Kustaviin syksystä 1940. Mutta jo vuoden kuluttua alkoi n.k. jatkosota. Sinnekin Vesterinen lähti jälleen vapaaehtoisena. Myöhemmin pitkä asemasota alkoi kuitenkin turhauttaa toiminnan miestä. Hän palasi opettajan toimeensa.

Mehiläishoidon tuntijana Moskovasta Meksikoon

Syksystä 1943 alkoi Fredrik Vesteriselle ja perheelleen uusi jakso elämässä. Siirryttiin opettajiksi Porvoon mlk:n Mustijoen koululle. Täällä he tekivät pisimmän päivätyönsä opettajina ja kasvattajina. Fredrik myös koulunsa johtajana.

Oli selvää, että piirustuksen opettaminen oli Fredrikille mieluisinta. Hänen taiteellista asiantuntemustaan käytettiin myös koulujen välisissä henkisissä kilpailuissa ratkottaessa palkintosijat kuvaamataiteessa.

Liikunnallisena miehenä urheilun opetus oli myös erittäin tärkeällä tilalla Fredrikin kouluissa – jopa välitunneilla. Hankittiinpa oppilaille suksia-kin, jos he eivät niitä omasta takaa voineet saada.

Fredrik Vesterisen eläkevuodet alkoivat keväällä 1960. Ne hän täytti monilla luontoon liittyvillä asioilla. Asioilla, jotka tähän asti ajan puutteen vuoksi olivat joutuneet jäämään vain harrastustaselle.

Muutaman kilometrin päästä Mustijoen koulusta oli saatu ostetuksi kolmen hehtaarin tila. Sinne Fredrik istutti 600 omenapuun tainta. Juurekset ja vihannekset kuuluivat myös perheen viljelyohjelmaan.

Jo lapsuudenkodissaan Inkerissä Fredrik Vesterinen oli saanut kosketuksen mehiläishoittoon. Fredrikin ensimmäiseen mehiläispesään Mustijoen koululle saatiin parvi Kaapre Tynniltä. Siitä sitten asia vähitellen laajeni.

Kuitenkin vasta eläkevuosinaan Fredrik Vesterinen saattoi omalla tilallaan kokonaisemmin paneutua mehiläishoittoon. Myös vaatimaan mehiläisemöjen kasvatukseen. Oli huolehtiminen siitä, ettei kanta huonone, vaan pikemminkin päinvastoin. Oli myös uterasti paneutuminen alan kirjallisuuteen. Niinpä Fredrikistä kehittyikin alallaan tekijä, jota voidaan täydellä syyllä pitää Suomen mehiläishoidon uudistajana.

Myös kaukana rajojemme ulkopuolella haluttiin käyttää hänen taitojaan ja tietojaan

hyväksi. Vuonna 1970 hänet kutsuttiin luennoitsijaksi Moskovan mehiläishoitokongressiin ja vuonna 1976 Venäjän mehiläishoitoinstituuttiin Rydnojeen Keski-Venäjälle.

Muihinkin kansainvälisiin alan kongresseihin Fredrik Vesterinen osallistui, mm. Ranskan Grenoblessa. Olllessaan jo 80-vuotias hän teki näissä merkeissä matkan aina Yhdysvaltoihin ja Meksikoon asti.

Silmien ratkaiseva heikentyminen 80-luvun alussa pakotti Fredrik Vesterisen luopumaan mehiläishoidosta. Haikautta lievensi kuitenkin se, että omat pojat ovat tämän työn innokkaita jatkajia. Näin mehiläishoito etenee jo kolmannessa polvessa..

Vahvat siteet Inkerin heimoon

Myöhemminä vuosinaan tuli sukututkimus Fredrikille tärkeäksi. Oli etsittävä omia juuriaan. Vaivojaan säästelemättä hän tämän tästä matkasi Helsinkiin Valtionarkistoon penkomaan, Hänen aloittamansa ryhmätyön tuloksena onkin sitten saatu aikaan kirja, johon koko Vesteristen suku, n.3000 jäsentä, on kartoitettu. **(Tuoreimmassa sukukirjassamme, vuodelta 2007, on omina kohtinaan tiedot 7161 W/Vesterisestä. Toim.huom.)**

Puolittainen sokeus ei pakottanut Fredrikiä kuitenkaan luopumaan elämänikäisestä kirjallisuusharrastuksestaan. Vimeisinä elinvuosina pyörivät nauhurissa kirjallisuuskasetit tuntikausia päivittäin. Lähes elämänsä loppuun asti Fredrik Vesterinen jakoi vaalia suhteita heimolaisiinsa, inkeriläisiin. Vielä vuonna 1987 inkeriläisten kesäjuhlassa hän

piti esitelmän. Lämmöllä hän muisteli luokkatovereitaan Kolppanan seminaariajaltaan. Kaikki heillä oli ollut yhteistä. Varsinkin kesäisin he kävivät toisissaan, toistensa kouluilla eri puolilla Suomea. Yhdessä tällöin pidettiin talkoita milloin heinänteossa, milloin vaikkapa ladon rakentamisessa. Ajanvietteenä oli usein kalastus ja erilaiset urheiluja ammutakilpailut. Myös henkiset kilpailut kuuluivat kuvaan. Luokkakokouksien ohella oli muitakin kokoontumisia. Tahdottiin olla selvillä kunkin elämäkulusta.

Fredrik Vesterisen pitkän, rikkaan elämän päättyessä 5.2.1988 Inkerin heimo voi surussaankin olla ylpeä pojastaan. Se on antanut Suomelle sekä fyysisesti että henkisesti suorasekäisen, perinpohjaisesti monet asiat hoitaneen isänmaan miehen.

Kaisu Paasikivi

Tämä Kaisu Paasikiven muistokirjoitus Fredrik Vesterisestä on julkaistu ensimmäisen kerran vuonna 1988 **Inkeriläisten Viestissä**. Vesteristen Viesti sai pyynnöstämme julkaisuluvan kuluvan vuoden marraskuussa.

Fredrik Josef Vesterinen (30.10.1899 – 5.2.1988) oli Vesteristen sukuseura ry:n ensimmäinen puheenjohtaja.

Rautalammilla 25.8.1968 sukuseuran perustava kokous valitsi hänet kokoukselle puheenjohtajaksi ja myöhemmin samana päivänä vastavallittu sukuseuran puheenjohtajaksi omissa järjestäytymiskokouksessaan.

Anneli yllätti

Lehtemme ollessa lähdössä painoon viestitettiin Tamperelta kummiä. Tämähän on pakko teille kaikille kertoa. Sukuseuramme varapuheenjohtajana ja sukuseuraston jäsenenä aiemmin pitkään toiminut Anneli Varjonen (s.Vesterinen) teki epävirallisen suomenennätyksen. Syyskuun 6. päivänä hänestä tuli tiettävästi kaikkien aikojen vanhin koskaan Suomessa laskuvarjolla hypännyt nainen suoritetuun tandemhypyn hyppymestari Mika Palosen kanssa. 75-vuotias Anneli hankki laskuvarjohypyn itselleen syntymäpäivälahjaksi. Tampereen Laskuvarjokerho ry:n sivuilla www.tamk.org on hyppy nähtävissä ja haastattelu kuultavissa osiossa Ajankohtaista / kaikki uutiset. Kanneljärven tyttö yllätti, onnittelet!

SYNNYINSEUTURETKELLÄ KARJALASSA 2010

Heinäkuun aamu valkeni poutaisena ja kauniina, kun valmistauduimme Venäjänmatkallamme. Bussi tuli sovitettuun aikaan, matkalaisten kokoaminen alkoi samalla. Bussi suuntasi keulansa kohti Venäjää.

Muistot aiemmilta käynneiltäni palasivat mieleeni. Olen syntynyt Uudenkirkon pitäjän Tarkkalan kylässä 1937 ja lähtenyt sieltä evakoon kaksi kertaa, 1939 talvisodan sytyessä ja toistamiseen 1944, jatkosodan lopputaisteluiden aikaan. Ensimmäisestä lähdöstä en muista mitään, mutta toisen lähtömme aikaan olin 7-vuotias, ja se lähtö jäi pysyvästi mieleeni. Olen kirjoittanut siitä tämän lehden numerossa 10/2001.

Järjestin edellisen matkan synnyinseudulleni vuonna 1990 eli 20 vuotta sitten. Silloin matkalla oli mukana bussin täydeltä sukulaisia ja ystäviä. Kotitilamme löytyi, ja alueella oli vilskettä, kun rantapelloille oli nousemassa lomamökkejä. Eräs perhe rakensi mökkiään entiselle kotipihallemme. Perheen emäntä näytti auliisti meille entisen kotini perustuksia ja portaita, jotka olivat hautaantuneet risukon peittämiksi.

Tämän kertaisen matkan saivat aikaiseksi 3 miniäämme, jotka pyysivät minua järjestämään matkan ja näyttämään synnyinseutujani. Niinpä päätimme ajankohdan ja sovimme, että teemme matkan omalla sakilla. Mukaan otetaan vain lähisukumme, johon tietysti kuuluivat myös kaikki lastenlapsemme.

Kanssamatkustajia poimittiin kyytiin, viimeiset tulivat mukaan Kotkasta. Majoituspaikaksi valittiin Viipurin Atlantic-hotelli, jossa olimme kolme yötä. Sieltä tekisimme retkett Johannekseen, Koivistolle,

Tarkkalaan, Uudenkirkolle ja Pietariin.

Viipuriin saavuimme heti puolenpäivän jälkeen ja kuljettajamme ajelutti meitä kaupungissa ja kertoi kaupungin historiasta ja nähtävyyksistä.

Seuraavana aamuna lähdimme liikkeelle hyvissä ajojin. Koivistolla käyntimme jälkeen pyrimme Koiviston satama-alueelle, mutta tällä kertaa puomit olivat edessä ja pääsy sinne oli kielletty.

Poikkesimme myös Kuolemajärven Muurilan Kyröniemessä Mikael Agricolan kuolinpaikalla, Suomenlahden rannalla, josta löytyi hyvin hoidettu muistokivi. Ensikeran muistokivi pystytettiin toukokuussa 1900 Koiviston nuorisoseuran toimesta. Sata vuotta myöhemmin, vuonna 2000, vihittiin paikalla nykyinen muistokivi.

Matkatessamme kohti Ylisjärveä ja Tarkkalaan näimme Ylisjärven rannoilla paljon venäläisiä nauttimassa helteisestä päivästä uiden ja auringossa lekotellen.

Bussissa arvuuttelimme risteystä, josta meidän pitäisi kääntyä vasemmalle Ylisjärvelle ja Tarkkalaan johtavalle tielle. Tarkka kuljettajamme osasi kääntyä oikeasta risteyksestä, ja saimme jatkaa hyvää asfalttitietä aivan Ylisjärvelle asti.

Ylisjärven koillisrannalle oli rakennettu varsinainen lomakeskus, paljon kerrostaloasuntoja ja ilmeisesti myös kylpylä. Jatkoimme siitä vielä noin viisi kilometriä hyväkuntoista hiekkatietä ja sitten olimmekin Tarkkalan kylässä.

Varsinainen kylätaajama sijaitsi ennen sotia Tarkkalanjärven lounaisrannalla, ja myöskin sinne on rakennettu ja rakennetaan edelleen loma-asuntoja.

Kävelimme ja kuvasimme kylää tunnin verran, ja sitten jat-

koimme entisen kotitilamme Koivuojan alueelle järven itärannalle.

Vaikka kasvillisuus ja lomiasuntojen määrä oli lisääntynyt huomattavasti edellisen käyntini jälkeen, niin heti paikka tuntui tutulta.

Entisen kotitalomme paikka ja piha oli helppo sijoittaa maisemaan. Peltomme olivat täynnä lomamökkejä ja alue näytti nyt valmiilta. Uusia asuntoja ei enää rakennettu.

Olin tehnyt mukaamme matkalle albumin, jossa oli ennen sotaa, välirauhan aikana ja edellisellä käynnillämme otettuja valokuvia. Näytimme niitä paikallisille asukkaille ja kerroimme alueen historiasta. Ihmiset olivat ihmeissään, sillä heillä ei ollut tietoaakaan, että alueelta oli ajettu pois suomalaisia ja meitäkin luultiin ensin saksalaisiksi. Kaksi nuorta englantia taitavaa neitoa kysyi, että mistä tuollaisen albumin voisi ostaa. He ilmaisivat monta kertaa ihmetyksensä kun poikamme kertoivat meistä heille.

Viime käynnillä kotipihallemme valmistumassa ollut mökki oli nyt valmis ja verkkoaita kiersi tonttia. Valitettavasti siellä ei ollut ketään kotona ja portti oli lukittu, joten emme voineet jättää edes viestiä.

Venäjänkieltä taitavan kuljettajan avustamana haastatelimme myös erästä isoäitiä, joka lapsenlapsensa kanssa oli ulkoilemassa. Hänen kasvoiltaan kuvastui ihmettely ja epäpäteisyys hänen katsellessa kuviamme ja kuunnellessa kertomuksiamme.

Rakennusmääräyksistä johtuen ranta oli jätetty rakennuksilta vapaaksi, ja sitä käytettiin yhteisrانتana. Kävimme porukalla järvessä uimassa Vesi järvessä oli puhdasta ja kirkasta ja siinä oli mukava uida. Lapsia ei tahtonut helteisellä säällä saada sieltä pois, vaan he olisivat viihty-

neet järvessä vaikka kuinka pitkään, mutta aika riensi ja haikain mielin jätimme paikan ja jatkoimme matkaamme.

Paluumatkalla ajoimme Terijoelle, jossa ihmettelin, miten nopeasti Terijoki oli kirkastunut ilmettä. Viime käynnillä 1990 Terijoki oli likainen ja kurjan näköinen paikka. Mereen ei voinut mennä edes uimaan. Nyt ranta oli täynnä uimareita ja auringon ottajia. Uusi hieno hotelli oli rakennettu aivan rannan tuntumaan, ja roskia ei näkynyt missään.

Uudenkirkon kirkonkylä ei juurikaan ollut muuttunut. Hautausmaalla oli suomalaisen laittama risti ja sen ympärys siisti, mutta muutoin koko alue oli melko risukoinen ja epäsiisti.

Matkamme kolmantena päivänä kävimme vielä Pietarissa, mutta siitä ei tällä kertaa enempää.

Etelä-Karjala on muuttunut paljon viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana. Sinne on rakennettu paljon loma-

mökkejä ja asuntoja. Asukkaita on tullut runsaasti lisää.

Kaksikymmentä vuotta sitten tuntui siltä, että Venäjä ei tee mitään Karjalan alueella ja se olisi saatu ehkä takaisin oikealla politiikalla. Nyt elämä näyttää kuitenkin menneen eteenpäin sillä tavalla, että palautus ei voine enää toteutua.

Seppo Vesterinen

ent. uusikirkkolainen, nykyinen halikkolainen.

Veljekset Pentti ja Seppo Vesterinen v. 1939 Koivuojan päärakennuksen seinustalla.

Entiselle pihallemme nouseva kesäasunto v. 1990.

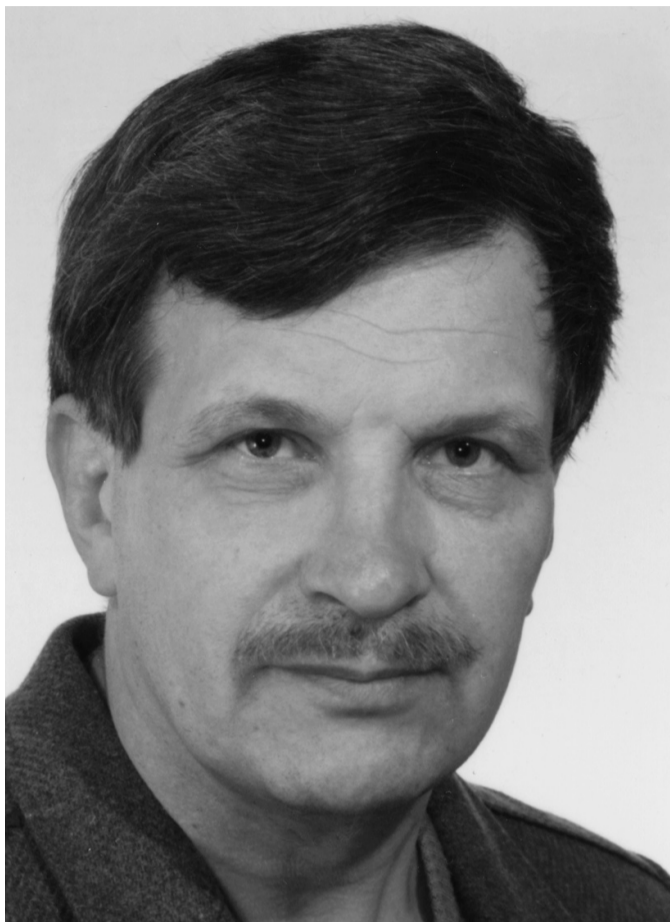
Koivuojan tilan päärakennuksen rauniot ja välirauhan aikana käytetty tilapäisasunto. Kuva vuodelta 1943.

Matkaseurueemme synnyinpaikkani edustalla.

Pehmeä taito

Judo

**Judo tulee sanoista
Ju = joustava, pehmeä ja
do = tie, taito.**

**Yksi suomalaisen nykymuotoisen
judon varhaisimmista mestareista
1960-luvulla
oli Jorma Vesterinen.**

Länsimaisten vaikutteiden yhdistäminen zeniläiseen filosofiaan synnytti judon, yhden maailman suosituimman kamppailu-urheilumuodon.

Japanilainen kasvatustieteen professori Jigoro Kano aisti 1800-1900 lukujen vaihteessa Japanissa tapahtuvan avautumista länsimaiselle ajattelulle ja yhteiskuntamallille. Samaan aikaan keskusteltiin japanilaisen militarismin ja vuosisataisten taistelulajien brutaaliudesta – raakalaisuudesta. Niiden katsottiin rappeuttavan Japanin yhteiskuntaa, eritoten henkisesti.

Jigoro Kano kehitti jiu-jitsun pohjalta ns. Kodoka-judon, nykyaikaisen judon edeltäjän. Oppeja ja neuvoja hän sai tähän työhön vanhoilta jiu-jitsu-mestareilta, jotka eivät halunneet vuosisataisten taitojensa katoavan, vaan siirsivät osaamistaan mahdollisimman paljon Kanolle.

Jigoro Kano kehitti kaikesta oppimastaan uuden järjestelmän, antoi sille nimeksi judo ja edellytti sen korkeaksi tavoitteeksi ihmisen henkisen kestävyksen kehittämisen. Se edellyttää tahdon ja ruumiin kehittämistä, valmiutta yhteiseen harjoitteluun ja siten ihmisenä kehittyneeksi yhteiskunnan rakentajaksi. Maailman suosituin ja eniten har-

rastettu kamppailulaji syntyi.

Ei tullut miekkailijaa, tuli judoka

Kolmissakymmenissä oleva Jorma Vesterinen, nyrkkeilyä ja painia harrastaneena oli hyväkuntoinen mies. Ansiolistalla oli jo Helsingin piirin mestaruus nyrkkeilyssä.

1950-60 luvun taitteessa hän alkoi etsiä uutta urheilulajia itselleen. Miekkailu tuntui sopivalta. Tutustuakseen lajiin hän saapui miekkailusalille, mutta harjoitukset olivatkin peruttu. Jostain seinäilmoituksesta silmiin osui kutsu tulla tutustumaan judoon, varsin uuteen kamppailulajiin. Jorma suuntasi askeleensa sinne. Lopun arvannette. Arvoitukseksi tosin on jäänyt, että millaisen miekkailutaiturin Suomi tuona päivänä mahdollisesti menetti. Joka tapauksessa saatiin hyvä ja kansainväliset mitat täyttävä judoka.

Judon harrastamisen aloittaessaan Jorma Vesterinen oli aloittelijaksi varsin iäkäs. Periksi antamattomana harjoittelijana, sitkeänä väentäjänä ja judon ajatusmaailman sisäistyneenä hän nousi jo vuonna 1962 lukuisia rituaaleja omaavan judon kansalliselle ja kansainväliselle tasolle. Mainittu

”iäkkyys” ei ollut rasite, päinvastoin. Aiemmin paini- ja nyrkkeilylajilla luotu peruskunto takasi avaimet menestykseen ja valmiuden kamppailulajeihin. Hän tuli vuosien mittaan tutuksi kaikille Helsingin Tarmon, Chikaran ja Tapion Judo-Ikarin treeneissä ja kisoissa käynneille lajin harrastajille, kuin myös lajia seuraavalle yleisölle. Lehtien urheilusivuilla Jorman nimi esiintyi useasti.

Mutkitellen Johanneksesta Helsinkiin

Jorma Mikael Vesterinen syntyi Mikon päivänä 29.9.1930 Johanneksessa Herman ja Ida (os. Tiainen) Vesterisen toisena lapsena. Isä-Herman kuljetti pesuettaan komennusmatkoillaan useisiin Suomen satamakaupunkeihin, kunnes perhe asettui pysyvästi Helsinkiin 30-luvun puolivälissä. Perheen ensimmäinen pysyvä koti perustettiin Torkkelinmäelle.

Vuonna 1941 Herman Vesterinen kuoli Helsingissä tapaturmaisesti 45-vuotiaana, jatkosodan aattona, kesäkuun 24. päivä. Ida-äiti jäi yksin kasvattamaan tuolloin kolmetoistavuotiaasta Vuokkoa ja kymmenvuotiaasta Jormaa. Jorma lähetettiin kahdeksaksi kuukaudeksi sotilapsiksi Tanskaan. Ikäisekseen Jorma oli yli-käinen sotilapsiksi, mutta isän järkyttävän kuoleman johdosta Jorman matkaanlähtöä suositeltiin.

Asuntopulasta omaan kotiin

Sodat päättyivät ja vuodet kuluivat, äiti ja lapset, siis nyt jo nuoret aikuiset, muuttivat 1951 juuri valmistuneeseen Käärmetaloon Käpylän kaupunginosaan. Jorma asui äitinsä ja siskonsa kanssa siellä vielä silloinkin kun avioitui Airinsa kanssa. Nuorikko asui puolestaan oman äitinsä kanssa omassa lapsuudenkodissaan. Vastaavanlaisia järjestelyjä oli tuolloin paljon, niin Helsingissä kuin muissakin suuremmissa kaupungeissa. Vallitsi huutava asuntopula. Jorman ja Airin Irene-tyttären syntyessä vuonna 1954 tilanne oli edelleen samanlainen. Helsingissä asuntoja kuitenkin rakennettiin vauhdilla ja vuonna 1956 Jorma ja Airi tyttäriin pääsivät muuttamaan Itä-Herttoniemeen valmistuneeseen Roihuvuoren lähiöön, jossa perheen koko kasvoi Esa-pojalla vuonna 1957.

Kunnian vuodet tatamalla

Judossa Jorman menestyksen vuodet alkoivat 1962 ja päättyivät keväällä 1969 ikävään polvivammaan. Tuolla aikavälillä Jorma saavutti Suomen mestaruuden alle 70 kg sarjassa vuosina 1965 ja 1968.

Vuoden 1965 Suomen mestaruuden hän jakoi Judolle

hyvin harvinaisella tavalla Kyösti Korpiolan kanssa. Kisapäivän iltana tuomarineuvosto kuitenkin päätti Vesterisen voittaneen ottelun ja siten lunastaneen itselleen Suomen edustuspaikan Madridin EM-kisoihin.

SM-hopealle hän sijoittui vuosina 1966 ja 1967.

Pohjoismaiden mestaruuden hän voitti Kööpenhaminassa 1968. PM-pronssin hän oli voittanut jo aiemmin Malmössä vuonna 1964 ja samalla joukkuekultaa.

Vuosina 1965 ja 1966 hän edusti Suomea EM-kisoissa, ensin Madridissa ja sitten Luxemburgissa.

Uralle mahtuu myös vuosina 1962 - 1969 yhdeksän maaottelua, lukuisia turnauksia niin koti- kuin ulkomailla ja TUK:n mestaruudet 1967 ja -68.

1.danin mustan vyönsä Jorma Vesterinen sai 3.11.1962 käydyn Suomi-Ruotsi maaottelun yhteydessä legendaarisen judo-opettaja ja valmentaja Ichire Aben myöntämänä. Hän oli kahdeksas suomalainen mustan vyön judoka.

2.danin mustan vyön saavutti 5.12.1968.

Vellillä paino kurissa

Loistavaa menestystä siis syntyi vajaassa kymmenessä vuodessa ”Velli-Vesteriseltä”.

Jorma ei todellakaan ollut vellihoisuus, vaan täyttä terästä, nopeutta ja taitoa omaava judoka. Hyväntahtoisen lempinimensä ”Velli” hän sai leiri- ja kisamatkoilla joukkueottereilta, koska kyseli aina majapaikoissa kovaan ääneen, että ”mistä täällä saa velliä?” Eipä hänen tarvinnut usein kysymystään toistaa, kun lempinimi oli käytössä niin yleisön kannustushuudoissa, harjoituksissa kuin pukuhuoneissakin.

Kun Jorman velliin tarvetta tarkemmin pohtii, niin huippu-urheilijanhan täytyy olla tarkkana syömisistään otte- lupainoan ajatellen. Mikäpä muu on kepeää evästä kuin velli, varsinkin jos sitä on totunut syömään, energia-veliä. Muistakaa, että Jorman kilpasarja oli alle 70 kg, siis velli kunniaan!

Oppimestarina

Jalkaleikkauksensa jälkeen Jorma joutui luopumaan kilpailemisesta. Se ei estänyt häntä jatkamasta lajia valmentajana, kouluttajana ja ottelutuomarina. Hän kurssiitti mm. poliiseja, ravintoloiden vahtimestareita ja järjestysmiehiä judon hienouksiin. Lukuisat olivat ne kerrat kun tuomari-, kurssi- ja graduointimatkoilla eri puolilla Suomea oli seurana hänen Esa-poi-kansa. Matka sujui mukavammin yhdessä, hyvässä seurassa. Näille reissuille lähettiin Koskelan kaupunginosasta, jonne he olivat muuttaneet Roihuvuoresta 1962.

Ammatiltaan Jorma oli aluksi ammattikoulutettu sorvari ja myöhemmin hän toimi mm. autonkuljettajana ja ravintoloiden ovimiehenä. Jälkimmäiset hommat kävivät paremmin yksin työn, harjoitusten ja kilpailumatkojen sovittelemisessä. Ammatiksi judosta ei vielä noina vuosina ollut, ainakaan Suomessa.

Matkailua, mökkeilyä ja lisää matkailua

Ei elämä Vesteristen perheessä pelkkää isän urheilua ollut. Lähes joka kesä 60- ja 70-luvulla pakattiin autoon teltat, makuupussit ja muut leiriintymistavarat ja koko perheen voimin ajeltiin Ruotsin kautta Tanskaan, jossa käytiin isän sotilapsiosoitteessa ja jatkettiin matkaa Euroopan eteläosiin asti. Hyvin usein varsinkin Ranskaan, mutta lisäksi kierreltiin Ruotsissa ja Norjassa.

Vuonna 1982 Jorma ja Airi ostivat Merikarvialta saaren. Siitä tuli yli kahdeksikymmeneksi vuodeksi sulan sään aikaan lähes joka viikonloppuinen matkakohde.

Irene-tytär oli avioitunut vuonna 1980 ja Esa vuonna 1983, joten mökkeily jäi lähinnä Jorman ja Airin harrastukseksi, koirat olivat aina mukana. Sää ei myrskyineen heitä estänyt. Satoi tai paistoi, niin viimeiset kolme kilometriä

istuttiin avoveneessä. 280 km sinne ja saman verran takaisin, 6 km yhteensä veneessä, kaikki perjantaista sunnuntaihin. Suomalaista mökkeilyä, samanlaista kuin tuhansilla ja taas tuhansilla muillakin perheillä. Vuonna 2008 he luopuivat saarestaan.

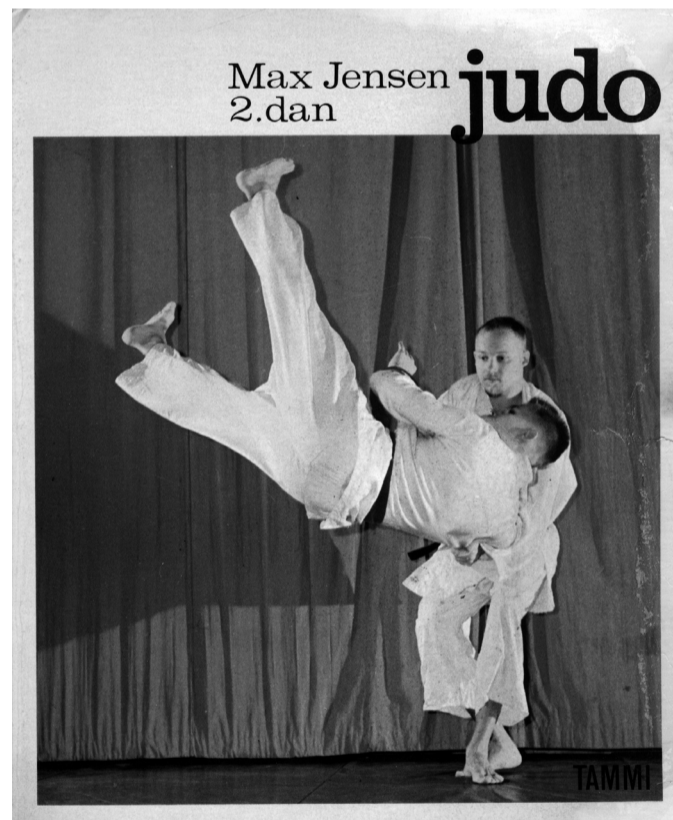
Työelämänsä kahdeksan viimeistä vuotta Jorma työskenteli virastomestarina Helsingin kaupungintalolla, eläkkeelle hän siirtyi vuonna 1993.

Nyt oli kolminkertaisilla isovanhemmilla aikaa matkustella myös talvisin. Jorma ja Airi innostuivat kaukomatkailusta ja kohteina olivat mm. Espanja, Italia, Thaimaa, Singapore, Malesia.....lukematon määrä eri maita, lentäen ja laivoilla.

Jormalla oli erinomainen taito omaksua vieraita kieliä, niinpä aina ennen matkaan lähtöä hän opiskeli kohdemaiden kielten kohteliaisuuksia ja muita matkailijoiden tarvitsemia lauseita ja sanontoja. Siten he saivat perillä erittäin hyvää palvelua ja paikallisten asukkaiden hyväksynnän. Hyvä seuramies tiesi metkut.

Jorma Vesterinen kuoli toukokuun 2. päivä 2009 Koskelan sairaalassa, lähellä kotiaan. Viimeiset neljäkymmentä seitsemän vuotta oli oma koti ollut kadun toisella puolella.

Timo Vesterinen

Ensimmäisen suomenkielisen judon oppikirjan (Tammi, 1967) kirjoittanut mesterijudoka Max Jensen valitsi kymmeniin valokuviin vastustajakseen Jorma Vesterisen, jota hän lennättää myös kirjan kansilehdellä.

Suomen joukkue Madridissa 1965 neuvostoliittolaisen Euroopan mestarin Arzon Kiknadzen seurassa. Oik. Kyösti Korpiola, Jorma Vesterinen, vas. Timo Korpiola.

SUKUNEUVOSTO 2010 – 2012

Puheenjohtaja:
Timo Vesterinen

 Porslahdentie 18 E 6, 00980 Helsinki
 Puh. 09-321 3496, 050 2471
 e-mail: timo.vesterinen@pp4.inet.fi
Jäsenet:
Riitta Nieminen, (rahastonhoitaja)

 Majurintie 10, 25250 Märynummi
 Puh. 02-7360 071 (k)
 e-mail: riittaa.nieminen@sposti.net
Marketta Valkjärvi, (varapuheenjohtaja)

 Impivaarantie 6, 17200 Vääksy
 Puh. 03-766 2280, 050 338 7342
 e-mail: marketta.valkjarvi@phnet.fi
Justiina Westerinen, (sihteeri)

 Myllypadontie 7 C 11, 00920 Helsinki
 Puh. 09-342 2656 (k), 0400 792 078 (t)
 e-mail: justiina.westerinen@teak.fi
Mikko Vesterinen, (matkamestari)

 Fleminginkatu 11 B 63, 00500 Helsinki
 Puh. 040 8621 018
 e-mail: mickomatias@gmail.com
Rauni Vesterinen

 Rantakartanontie 2 B 60, 00910 Helsinki
 Puh. 010 826 2547 (t)
 e-mail: rauni.vesterinen@live.fi
Risto Vesterinen

 Kuokkamaantie 12, 13500 Hämeenlinna
 Puh. 050 461 7273
 e-mail: risto.vesterinen@armas.fi
Tiia Vesterinen

 Unioninkatu 45 G 92, 00170 Helsinki
 Puh. 0500 609 045
 e-mail: tiia.vesterinen@gmail.com
Kuvasta puuttuu Tiia Vesterinen.

500 kisan keihäsmies

Wembleyn stadion elokuun 4. päivä vuonna 1948. Vesterisille teki historiaa Pauli Vesterinen, Kanneljärven 20.11.1923 syntynyt Pauli (Paul Kaarlo) oli ensimmäinen Vesterinen, joka edusti Suomea olympialaisissa.

XIV olympiaadin keihäskilpailu oli suomalaisille yleisurheilun ystäville erittäin ”hermoja repivä”. Tapio Rautavaara onnistui ensimmäisessä heitossaan löytämään vasemmalle jalalleen tukevan alustan, joten puukeihäs lensi 69.74 metrin päähän. Kerrottakoon, että Wembleyllä oli keihäskilpailun vauhdinottorataa varten jyrsky sopiva määrä nurmikkoa, joten pehmeä, multainen heittopaikka selittänee kilpailun tulostason heikkoutta, mutta kuten tavataan sanoa, olosuhteet olivat kaikille samanlaiset.

Ennakkosuosikki oli USAn Steve Seymor (67,56 m) ja myös Unkarin Josef Varszegi (67,03 m) oli varteenotettava voittajaehdokas. Tässä järjestyksessä miehet olivat myös lopputuloksissa. Tosin Rautavaaran ensimmäisen heiton tulos kesti kärjessä loppuun saakka ja hän pokkasi kultaisen mitalin.

Pauli Vesterinen oli alkukierroksilla vielä pronssissa kiinni, mutta se ei riittänyt loppuun saakka, sijoitukseksi tuli kuitenkin loistava neljäs sija. Kolme pistettä Suomen pottiin, hienoa!

Vesteristen pistepörssi olympialaisissa oli avattu. Lisää pisteitä ”Vesteristen olympia-saloon” saalisti viitasaarelainen Jussi Vesterinen Meksikon olympialaisissa vuonna 1968. Hän sijoittui kr.roomalaisessa painissa sarjassa 52 kg kuudenneksi, joten olympiainnojemme määrä on neljä.

Pauli Vesterinen sai keihäänheittokipinän kanneljärveläiseltä mestariheittäjä Yrjö Nikkaselta, joka oli Paulia kymmenkunta vuotta vanhempi.

Nikkanen valmensi Paulia hyvin menestyksellä.

Pauli edusti keihäsmiehenä Kanneljärven Yritystä, Oulun Kisko, Sysmän Alkua, Rajamäen Kehitystä ja Rajamäen Rykmenttiä.

Vuodesta 1953 alkaen seuraksi tuli Helsingin Poliisivoimailijat.

Vuoden 1948 olympiaedustuksen lisäksi Pauli oli maoteluedustajamme kahdeksan kertaa. Ranska-ottelun hän voitti Pariisissa 1950 Kakkosijan hän saavutti Norja-ottelussa 1948 sekä Ranska-ottelussa vuosina 1948 ja 1952 kuin myös Jugoslavia-ottelussa 1953.

Kalevan kisoissa hän sijoittui peräti viidesti pronssille. Kovimpia kilpakumppaneita olivat SM-kisoissa Tapio Rautavaara, Lontoossa -48 epäonnistunut Soini Nikkinen, Toivo Hyytiäinen ja lukuisa joukko muita yleisurheilumme menestyslajin harrastajia. Aktiiviurheilu-uransa aikana Pauli Vesterinen noteerattiin suurmestari luokkaan. Hänelle myönnettiin Suomen Valkoisen Ruusun I luokan mitali kultaristein ja SLU:n hopeinen ansiomerkki.

Aktiivisen urheilija-uransa jälkeen Pauli Vesterinen jatkoi valmentajana Helsingin Poliisivoimailijoissa. Vuoden 1969 Kalevan kisoissa Paulin valmentama HPV:n Pekka Palttila heitti keihästä 80.48 m ja sijoittui kolmanneksi, heti Pauli Nevalan ja Jorma Kinusen jälkeen.

Veteraaniurheilijana Pauli saavutti 24 SM-mitalia. Vuonna 1985 hän heitti veteraanien 60-vuotiaiden Euroopan ennätyksen 53.78 m.

Eikä se pelkkää keihästä ollut, 1991 hän omisti myös ikäluo-

kan M-65 Suomen ja Pohjoismaiden halliennätykset myös 60 metrillä ja 3-loikassa.

Helsingin passitoimistossa ylikonstaapelina palvellut Pauli Vesterinen edusti suomalaisia poliisimiehiä aktiiviuransa aikana myös poliisien EM- ja PM-kisoissa. Niissä hän voitti Euroopan mestaruuden 1954 ja Pohjoismaiden mestaruuden vuosina 1953 ja 1960.

Kymmenen peräkkäistä keihään maailmanennätystä 1930-luvulla heittänyt Matti Järvinen totesi 1950-luvulla Pauli Vesterisestä, että 173-senttiseksi hän on kevyensarjan keihäsmies, joka korvaa puuttuvat sentit ja metrit mainiolla tekniikallaan. Uskottavahan se on jos kerran mestari näin totesi.

Pauli Vesterinen avioitui vuonna 1950 rakkaansa Airin kanssa. Heille syntyi kaksi tytärtä, Paula Maria 1953 ja Anne Kristiina 1955.

Kerätessäni materiaalia tähän kirjoitukseen tapasin myös kolminkertaisen Bostonin maratonin voittajan, Suomea maratonilla kolmasti olyn-

pialaisissa edustaneen, entisen 20000 m:n maailmanennätysmiehen, niin ikään Helsingin Poliisivoimailijoita edustaneen Eino Oksasen.

Samoin sain ilon vierailulla Helsingin Poliisivoimailijoiden pitkäaikaisen puheenjohtajan ja nykyisen kunniapuheenjohtajan, eläkepäiviään viettävän rikosylikomisario Veikko Saaren luona. Mainitut herrat ystävällisesti auttoivat minua tutustumaan vuonna 2005 kuolleen mestarin ja herrasmiehen urheilutarinaan, kiitos siitä heille.

Ne kauniit sanat, jotka he edesmenneestä Pauli Vesterisestä lausivat, saavat punan nousemaan minunkin pautuneille kasvoilleni. 500 kilpailun keihäsmies oli pidetty henkilö.

Pauli Vesterinen oli varsin tuttu Poliisien majalla Helsingin Lauttasaarella kesänsä viettäville poliisimiehille ja -naisille. Pidettiin itsestään selvänä, että kun mies on Kanneljärveltä lähtöisin ja nimeltään Vesterinen, niin tottahan toki häneltä hanurin soitto käy, ja kävi se. ”Pave” viihdytti soitollaan ja laulullaan kesäviettäjiä. Aika velikululta!

Timo Vesterinen

JÄSENTUOTTEET 2010

Seuran logolla varustetut tuotteet

Pöytäviiri	25,00 €
Ulkoviiri	
– lyhyempi	50,50 €
– pidempi	85,00 €
Hopeinen rintamerkki	14,00 €
Hopeinen pinssi	8,50 €

CD-levyt

Vili Vesterisen parhaat	12,00 €
-------------------------	---------

Vaatteet

Vesteristen lippis	10,00 €
Vesteristen T-paita	10,00 €

Sukujulkaisut
UUSI SUKUKIRJA:

Justiina Westerinen: W/Vesterisiä 1500-2003. Helsinki 2007. 30,00 €

Justiina Westerinen: Konstan Kronikka – 450 vuotta Westerisiä. Helsinki 2001. 20,00 €

Sukuseura: Entisajan elämää Kuuterselän kylässä Halikko/Lappeenranta 2008. 8,00 €

VAIN MUUTAMIA KAPPALEITA JÄLJELLÄ!

Heikki Vesterinen: Nimihistoriallinen tutkielma. 3,00 €

Eero Vesterinen: Polvesta polveen 3,00 €

Arvo Vesterinen & Heikki Vesterinen & Eero Vesterinen: Sylvesteristä Vesteriseen 3,00 €

Hans Molander & Jaakko Vesterinen & Justiina Westerinen: Vesteristen Sukuseuran 25-vuotishistoriikki 3,00 €

Tiedustelut ja tilaukset

Jorma K. Vesterinen, Taimenpolku 12, 54915 Saimaanharju
 puh. 040 550 8411,
 e-mail: jormavesterinen@luukku.com

Kaikki tiedot löytyvät myös netistä osoitteesta: www.vesterinen.net

VESTERISTEN VIESTIN JAKELU
Lehti lähetetään sukuseuran jäsenille.

Muille tilaamalla ilmaiseksi niin kauan kuin painosta riittää.

Tilaukset:
 Justiina Westerinen tai Timo Vesterinen
 Painopaikka: Painotalo RePe Oy

ISSN 1457-8247

**MUISTATHAN ILMOITTA
 OSOITTEENMUUTOKSESI!**